

Dolfijnen helpen zieke Kim De engelen van de zee

▲ Kim van Aanholt

Haar ouders weten het eigenlijk onmiddellijk na haar geboorte: met hun dochter Kim is iets mis. Op haar vierde volgt de bevestiging van hun voorgevoel. Uit medisch onderzoek blijkt dat Kim de taaislijmziekte heeft. Kim: “Het is leven met de dag. Goed naar mijn lichaam luisteren is een *must*. Mijn longen vormen het grootste probleem. Om infecties te bestrijden, slik ik medicijnen. Maar soms word ik ook in het ziekenhuis opgenomen. Het algemene ziekteverloop is zo dat er in principe steeds meer klachten bijkomen. Het is dus vooral zaak dat ik blijf genieten van wat ik nog kan. Pluk de dag, is het credo!”

KIPPENVEL

Acht jaar geleden ontmoet Kim voor het eerst dolfijnen. Het is een moment om nooit te vergeten: “Ik zat in een bootje en voor ons zwommen ongeveer twintig dolfijnen. Ik zag ze ritmisch in en uit het water deinen en telkens zachtjes lucht uitblazen. Het was het mooiste geluid dat ik ooit gehoord had. Mijn verlangen om deze prachtige wezens in hun eigen leefomgeving te ontmoeten, steeg naar een hoogtepunt. Terwijl ik me zachtjes in het water liet zakken, was het allereerste wat ik hoorde de sonargeluidjes van de kletsende en spelende dolfijnen. Het geluid ging dwars door mijn lichaam heen, van mijn tenen tot mijn hoofd. Overal kreeg ik kippenviel. Mijn ademhaling kwam tot rust en alle gedachten verdwenen. Ik was hier en nu, bij de dolfijnen. Ongelooflijk!” Achteraf

bezien verandert Kims leven op het moment dat ze voor het eerst oogcontact maakt met een dolfijn. Haar ziekte komt in een ander perspectief te staan: “Op dat moment vond ik mijn *soulmate*, mijn zielenmaatje. Wat ik óók vond, is, hoe gek het misschien klinkt, de mooie kant van mijn ziekte. Vanaf dat ene moment werd alles helder: waarom juist ik ziek moest zijn. De dolfijnen hebben mij echt gered. Zij transformeerden mij tot een zacht, eerlijk en gevoelig persoon. Altijd op je gevoel vertrouwen en je hart volgen, dat leerde ik van hen. En ook: geniet van iedere seconde die je leeft. Is het even moeilijk? Gewoon rustig doorademen!”

SPIEGEL

Sinds haar contact met de dolfijnen zit Kim lekkerder in haar vel. Maar niet alleen dat: ook haar ziekte lijkt beter onder controle. De artsen staan voor een raadsel. Kim: “Moest ik voordat ik de dolfijnen leerde kennen ieder jaar twee tot drie keer voor een kuur het ziekenhuis in, inmiddels ben ik er drie jaar niet geweest. Ik ben minder ziek, kan veel meer aan en durf ook echt te geloven in een toekomst.” Zowel lichamelijk als geestelijk geeft de interactie met de waterwezens haar een oppepper: “Ik voel hoe ze alle spanningen, angsten en moeilijkheden van me overnemen en loslaten in het water.” Hoewel de artsen verbaasd zijn over haar gezondheidsniveau, weten ze niet goed wat te zeggen over Kims verklaring daarvoor. “Het lijkt wel alsof ze er ook niet zo geïnteres-

Ze is trots en blij dat ze inmiddels 23 is. Want met de ziekte die zij heeft, is dat geen vanzelfsprekendheid. Niet alleen zichzelf, ook doktoren staan versteld van haar relatief goede gezondheid. Maar Kim van Aanholt weet wel wie ze daarvoor mag bedanken: haar vrienden uit de zee. De dolfijnen! “Vanaf het allereerste moment dat ik een dolfijn in de ogen keek, is mijn hele leven veranderd.” **TEKST: NIELS BRUMMELMAN**

seerd in zijn. Jammer, want er is zoveel meer dan pillen en ziekenhuizen!”, aldus Kim. Over het hoe en waarom van de genezende kracht van dolfijnen zijn de meningen verdeeld. Is het de helende werking van hun sonargolven? Of is het de spiegel die zij ons als vrije, onbevangen en oordeelloze wezens voorhouden? Feit is dat veel mensen, ziek of gezond, baat lijken te hebben bij hun nabijheid. Onlangs nog werd wetenschappelijk bewezen dat dolfijntherapie bij kinderen met het Downsyndroom tot vooruitgang leidt op het gebied van taal en herkenning van personen, terwijl hun impulsiviteit afneemt. Kim: “Eens kwam er een dolfijn naar me toe gezwommen. Het beestje bleef naast mij zwemmen en begon mijn bewegingen te imiteren. Minutenlang keken wij elkaar aan. Langzaam verscheen er een spiegel in het oog van de dolfijn. Een positieve spiegel, die mij op een mooie, zachte en duidelijke manier kwam vertellen waar ik nog aan werken moest. En dat ik vertrouwen mocht hebben in mezelf. Ik kreeg de boodschap mee: ‘ik zal je helpen en de spiegel vasthouden bij iedere stap die je doet.’ Prachtig...”

DEUREN NAAR BEVRIJDING

Kims moeder Monique raakt zo geïnspireerd door de reactie van haar dochter op de dolfijnen, dat ze besluit daar ‘iets’ mee te gaan doen. Het wordt *Dolphin-air*, een bedrijf dat een paar keer per jaar dolfijnreizen naar Egypte organiseert. En het mooie is: dochter Kim gaat niet alleen mee op reis, ze helpt haar moeder ook met

de promotie en organisatie. “De naam van het bedrijf ontroert me nog steeds. Het Engelse woordje *Air* staat voor de lucht die dolfijnen mij geven. Lucht om te ademen. Lucht om te leven.” Dat dit niet alleen figuurlijk het geval is, maakt het volgende voorval duidelijk: “Ik zwom weer eens lekker achter de dolfijnen aan, toen de gedachte opkwam om ze te vragen mij het vertrouwen in m’n longen terug te geven. Ik snakke naar het gevoel van meer lucht. Plots draaide één van de dolfijnen zich om. Voor ik het wist staarde het dier intens naar mijn linker- en toen naar mijn rechterlong. Ik hoorde een heel bijzonder geluid uit de dolfijn komen en ik zag door het water een soort trilling naar mijn longen schieten. Op dat moment stond de wereld even stil. De dolfijn vertrok richting zijn vriendjes, terwijl ik me ontroerd een weg naar het wateroppervlak baande. Eenmaal boven haalde ik diep adem. Mijn longen vulden zich met de frisse lucht. Alsof de deuren naar bevrijding wagenwijd open waren gezet.” Ook als Kim niet bij de door haar zo geliefde dolfijnen kan zijn, is ze zich bewust van hun aanwezigheid. Ze voelt en ziet ze, wanneer ze maar even haar ogen sluit. Kim: “Vaak komen ze ook in mijn dromen langs, vooral als ik het moeilijk heb of ze erg mis.” Alhoewel haar toekomst ongewis is, blijft Kim positief. Dankzij, wederom, de dolfijnen: “Hun liefde en kracht laten mij voelen dat ik sterk ben en nooit op mag geven. Na ieder bezoekje aan hun leefwereld ben ik klaar om naar huis te gaan. Klaar om te vechten voor elke nieuwe dag die ik beleven mag.” ■

‘Na ieder bezoekje aan de dolfijnen ben ik klaar om te vechten voor elke nieuwe dag die ik beleven mag’

